

ikke ensartet i de forskellige Kommuner. Der er Kommuner, hvor Formanden indkasserer hele Beløbet, men der er ogsaa Kommuner, hvor han anvender det helt eller delvis til fremmed Hjælp, og der er mange Kommuner, hvor dette ikke slaar til, og hvor Sogneraadet maa gaa til Amdsraadet og i Henhold til Kommunallovens § 26 anmode om Tilladelse til at afholde yderligere Beløb til Medhjælp ud over det, som Loven af 1892 giver dem Ret til. Lovens Bestemmelse og den Berettigelse, der ligger deri til at gøre Anvendelse af samme, opfattes forskelligt i de forskellige Amdsraad. Der er Amdsraad, hvor man har den Opfattelse, at naar man skal anvende Beløb til Medhjælp ud over det, der er bevilget ved Loven af 1892, saa kan Formanden ikke oppebære en Del deraf som Løn, men saa maa der foreligge Kvittering fra den, der er Sogneraadsformandens Medhjælper. Loven giver i øvrigt, saa vidt jeg kan se, Ret for Formanden til ikke alene at hæve det Beløb, som er til Raadighed ifølge Loven af 1892, men ogsaa det Beløb, som Amdsraadet yder, har han Ret til at anvende imod sin Kvittering, og han maa ogsaa kunne benytte det hele Beløb som Vederlag for sit Arbejde. Jeg finder, at det var heldigt, om der kunde komme en ensartet Opfattelse ind over hele Landet. Der er, ved jeg, Sogneraadsformænd, som mene, at de have Ret til at anvende en Del deraf som Vederlag eller Løn, og til Brug for den Medhjælp, de yderligere behøve eller finde Anledning til at antage, forlange de en Bevilling godkendt af Amdsraadet. Det vilde være af Betydning at erfare den højtærede Indenrigsministers Stilling til dette Spørgsmaal.

Naar vi nu komme videre ind paa den Vej, som allerede er betraadt, og forøge Beløbet til det dobbelte, synes jeg dog, at det vilde være rigtigt, om man ret gjorde sig klart, hvad det er, man gaar ind til. Det er jo en Lønning af kommunale Tillidshverv, som man stadfæster, og hvor vil man saa ende? Naar først det bliver godkendt, at Sogneraadsformanden skal have Vederlag for sit Arbejde, hvorledes vil man da kunne nægte det til andre kommunale Tillidsmænd? Først og fremmest til de andre Sogneraadsmedlemmer, som ofte udføre et ret betydeligt Arbejde ved Siden af Formandens; men ville ikke ogsaa Byraadsmedlemmer og Borgerrepræsentanter og Raadmænd i København med lige saa stor

Ret kunne gøre Krav paa at faa deres Arbejde betalt? Se vi hen til de forskellige andre Tillidshverv, hvortil Borgerne vælges omkring i Kommunerne, som Jordboniteringsmænd, som Vand- og Hegnssynsmænd osv., vil alle og enhver indrømme, at det Vederlag, der bydes disse, aldeles ikke staar i Forhold til den Tid, der medgaar til Hvervet, eller til den Dygtighed, der udkræves til at udføre det, thi det er jo altid de dygtigste Folk, man vælger. Kommer man ind paa at lønne Sogneraadsformændene, maa man være klar over, at man ogsaa maa komme videre ind paa denne Betragtning, men jeg tror, at det vil medføre en hel Del uheldige Forhold, naar den valgte Sogneraadsformand, som sidder i Kraft af Befolkningens Tillid, skal være lønnet og udføre sit Arbejde for Betaling. Naar man unægtelig forøger Arbejdet saa stærkt, som det ganske vist sker Aar efter Aar ved de forskellige Love, som Rigsdagen vedtager, skulde man se at fordele Arbejdet noget mere, og der er ikke det mindste i Vejen for, at et andet af Sogneraadets Medlemmer ved en Ændring i Landkommunalloven kunde gøres til Sogneraadets Kasserer og Regnskabsfører. Jeg vilde anse det for langt heldigere, at Forretningerne deles, end at det hele kastes over paa en Mand, der bliver en lønnet Embedsmand. Loven vil ogsaa komme til at virke uensartet i de store og de smaa Kommuner. Det er ikke mig bekendt, at nogen af Sogneraadsformændene i de store Kommuner oppebærer noget af det Vederlag, som Loven af 1892 giver dem Ret til. I de fleste af de Kommuner, der ere mig bekendte, kan dette Beløb ikke slaas til til Medhjælpen, og hvor der skal søges en yderligere Tilladelse fra Amdsraadet til at anvende større Beløb, anvendes det hele samlede Beløb til lønnet Medhjælp, og Formanden oppebærer ikke noget Vederlag. Men naar Formændene i de større Kommuner arbejde vederlagsfrit, mener jeg ogsaa, at man maa kunne stille samme Krav til Sogneraadsformændene i de mindre Kommuner, hvor Arbejdet jo er langt ringere. Skal der være Tale om, at man skal ind paa denne Bane, og hvis man beslutter sig til at lønne Sogneraadsformanden, og navnlig hvis man, som det har været antydnet, en Gang vil gaa til at ophæve Amdstuerne og lægge hele Opkrævningen af Statsskatterne til Sogneraadene, og man maaske endogsaa vil tillægge dem endnu flere Funktioner,